

“Ανεμώνη”, Η πάλη της ζωής

Δημοσιεύτηκε στο τεύχος Νο 70 (29 Ιουνίου 1911) της εφημερίδας “Εργάτης – Γεωργός” (Βόλου – Λάρισας). Δεν γνωρίζουμε ακόμα ποιος χρησιμοποίησε το ψευδώνυμο “Ανεμώνη” από τους αναρχικούς-αναρχοσυνδικαλιστές του Βόλου εκείνης της περιόδου. Εικάζεται, όμως, ότι ήταν ο Γεώργιος Κόσσυβας.

(Ο Γεώργιος Κόσσυβας ή Κόσσιαβας υπήρξε από τους πρωτοπόρους αναρχοσυνδικαλιστές εργάτες στην ίδρυση του Εργατικού Κέντρου Βόλου το 1908.)

Τον συναντάτε παντού όπου υπάρχει συγκέντρωση. Μορφή με γραμμές που αυλακώνουν το μελανοκίτρινο πρόσωπό του. Κάθε γραμμή και ένας παληός πόνος. Κάθε ρυτίδα και μια μεγάλη δυστυχία στη ζωή. Η εγκαρτέρηση και η θλίψις χαραγμένη με τη σμίλη της Δυστυχίας στο πρόσωπό του, ολοφάνερη. Στα μάτια, μάτια βαθουλά, καθρεπτίζεται κάποια αγανάκτησις και μια ανέκφραστη ειρωνεία και αηδία για τη ζωή. – Στο ντύσιμό του, διακρίνεται μια μάταιη προσπάθεια για να συγκρατή κάποια αξιοπρέπεια.

Όρθιος, αφού αποκαλυφθή – για να φανή ένα μέτωπο αυλακωμένο από μια βαθιά ρυτίδα στη μέση, τη ρυτίδα της φροντίδας της αιώνιας μερίμνης της ζωής – αφού αποκαλυφθή, αρχίζει το παίξιμό του. Με τα χονδρά και ροζιασμένα δάχτυλά του ψαύει με εκπληκτική απαλότητα και τέχνη τες χορδές της κιθάρας του. Και άλλοτε θωπεύει με στοργή τες χορδές, και άλλοτε τας πλήττει, ύστερα μόλις τες εγγίζει και ύστερα τας κτυπά με αγριότητα και αστοργία. Κι οι ήχοι κατρακυλούν, και οι τόνοι φεύγουν φτερωτοί, κι οι αρμονίες σκορπίζονται και θωπεύουν την ακοή και ξυπνούν παληά αισθήματα, παληά όνειρα και χρυσοφτέρωτους πόθους στην καρδιά του καθενός – Α το γέρω κιθαρωδό, τι ευτυχία που χαρίζει κάθε βράδυ στη ψυχή μας με την παθητική του την κιθάρα!

Άτυχέ μου άνθρωπε! Πόσο σε λυπάμαι και πόσο πονώ στον πόνο σου και στη δυστυχία σου. Ποιος ξέρει όταν σκορπάς στους άλλους τη χαρά, την ευθυμία, τη γλυκιά μελαγχολία και τον ρεβασμό, ποιος ξέρει τι πόνος σαρακώνει τη δική σου την καρδιά, τη σφυρηλατημένη στο πόνο και τον καϋμό! Ποιος ξέρει αν για σένα το παίξιμο της κιθάρας σου, δεν είναι πάντα η φουνέμπρα της ευτυχίας σου, ένα διαρκές ακομπανιαμέντο της δυστυχίας και του πόνου σου, ένα ατέλειωτο παράπονο, ένα αστείρευτο κλάμμα της ψυχής σου, ένας ύμνος προς τον πόνο ή μια κατάρα και βλασφημία για του κόσμου την απονιά;

Δίπλα του πάντα αχώριστο το μικρό του κοριτσάκι, μόλις οχτώ χρονών. Ωχρο, κακοντυμένο, ζουγραφιά της κακομοιριάς και της κακοζωΐας. Ξεσκούφωτο πάντα, σχεδόν αχτένιστο, με μάτια θολά και γύρω μαυρισμένα. Τίποτε δε βρίσκεις απάνω του που να προδίδη τη ζωή και την υγεία. Γυρίζει τα τραπέζια σα μηχανή, προφέρει με μισοσβυσμένη φωνή ένα ψυχρό “καλησπέρα” και προτείνει το πιατάκι του μαζέβοντας πεντάρες.

Ω μικρό μου κοριτσάκι. Μαραμένο και τσαλαπατημένο λουλουδάκι της ζωής. Σε συμπονάω! Πώς μού ραγίζεις την καρδιά σα σε βλέπω μεσάνυχτα να κοιμάσαι, όρθιο πολλές φορές, έτοιμο να ξαφνιστής απ’ τη φωνή της Ανάγκης και της Πείνας... για να μάσης τα χάλκινα νομίσματα, μικρή μου ζητιάνα! Τι θα γίνεις αύριο, σαν πεθάνη ο γέρω πατέρα σου;

Ω! με τι τρομάρα γυρίζεις πίσω κοντά στον πατέρα σου όταν στο πιάτο σου δεν μαζέψης πεντάρια!

Το βλέμμα του γέρω κιθαρωδού σκρπίζει τότε γύρω μια φλόγα από αγανάκτησι κι η κιθάρα του στενάζει κάτω απ’ τα χονδρά του χέρια, αφήνοντας έναν τελευταίο στόνο, για κορώννα, σαν βλαστήμια.

Ω! πώς ήθελε τη στιγμή αυτή ο γέρω κιθαρωδός να βαστούσε πέλεκου, τσεκούρι στα χέρια του, αντί κιθάρα, να σκορπίση γύρω του το θάνατο και την εκδίκησι.

Γέρω κιθαρωδέ! Ας την κιθάρα. Πιάσε κασμά στα χέρια σου και σκάβε τα θεμέλια μιας τέτιας κοινωνίας!

Ωχρο μικρό μου κοριτσάκι. Μη ξεχάσης να εκδικηθής τον κόσμο σα μεγαλώσης. Στίβαζε τώρα στη ψυχή σου το μίσος και την εκδίκηση!...